

MELDURIN

Katrin fekk mangga skolu

– Eg var mangan skotskivan, tá foreldrini ikki fingi pláss til børnini á dagstovni. Men eg skilti væl frustrasjónirnar og lat meg ikki ávirka stórvegis, tá tey skeldaðu, sigur Katrin á Holm, sum seinastu 27 árin hevur arbeitt við bíðilistum og ávísing til dagansingarstovnar í Tórshavnar Kommunu. Í gjár hevði hon sín seinasta arbeiðsdag

Rannvá G. Fossaberg

Tað munnu vera tey fæstu foreldrini í Tórshavnar Kommunu, sum ikki hava verið í sambandi við Katrina Holm.

– Eg havi práttað við fleiri túsund foreldur gjøgnum ár og dag, og tað stuttliga er, at eg kennist aftur við fleiri av børnunum, tá eg síggi tey í dag ella síggi nøvnini onkra-staðni, sigur 67 ára gamla Katrin Holm, ið nú hevur valt at fara frá við eftirløn.

– Hetta hevur verið eitt ótrúliga gott arbeiðspláss, og eg havi altíð trivist væl. Eisini ta tíðina, tá fleiri enn 300 børn stóðu á bíðilista og foreldrini lótu sína ónøgd ganga útyvir meg, sigur Katrin Holm.

Hálvt ár bleiv til 27

Hóast hon seinastu mongu árin hvønn morgun er farin til arbeiðis í Snarskivuni, var tað nærur av tilvild, at hon fór at arbeiða hjá Tórshavnar Kommunu.

– Eg fekk arbeiði í dagrøktini, har eg vitjaði dagrøktaramammur. Ein, ið arbeiðdi hjá kommununi við barnansing, fór í farloyvi, og eg bleiv tá spurd, um eg kundi arbeiða har í eitt hálvt ár. Eg

Foreldrini vóru ikki altíð líka blíð, tá eg gav teimum boðini um, at í lötuni var einki dagstovnapláss tøkt til teirra barn

minnist væl, at eg hugsaði, at eitt hálvt ár skuldi eg nokk klára. Men tað bleiv so til heili 27 ár, sigur Katrin Holm og flennir. Sjálv er hon fødd og uppvaksin í Hvalba, men hevur búð í Tórshavn, síðani hon var 16 ára gomul.

Hon minnst væl fyrstu tíðina á arbeiðsplássinum.

– Tá vóru fáir dagstovnar í kommununi, um vit samanbera við í dag. Vit høvdu tá seks stovnar, meðan vit í dag hava okkurt millum 20 og 24 dagstovnar, greiðir Katrin Holm frá.

– Í nógv ár var eg einsamøll um at arbeiða við ávísing til dagstovnapláss. Tørvurin var ótrúliga stórur, og tá bíðilistin var upp á tað hægsta seinast í áttati-árunum, taldi listin nakað yvir 300 børn, sigur Katrin Holm, sum minnst aftur á

tey árin sum eina strævna tíð.

– Tað var altíð øgiliga nógv at gera, minnst eg. Foreldrini vóru ikki altíð líka blíð, tá eg gav teimum boðini um, at í lötuni var einki dagstovnapláss tøkt til teirra barn. Tey vóru kedd, irriterað, og ja, tey vóru í dýrastu neyð, tí tey sluppu ikki til arbeiðis.

Skeldaðu úti alment

Katrin Holm dylir ikki fyri, at arbeiðsdagurin fyrstu tíðina ofta var merktur av, at foreldur settu seg í samband við hana og komu við ymsum ábreiðslum.

– Eg plagi at siga, at eg fekk tey skeldini, sum politikararnir áttu. Hóast tað kundi vera eitt sindur keðiligt, so haldi eg, at eg taklaði tað bara heilt væl, tí eg visti altíð, at tað var jú ikki meg,

tey vóru ill um, men tað var støðan, tey vóru í, sum gjørdi tey frustrerað, greiðir Katrin Holm frá.

Ta tíðina, tá bíðilistarnir vóru upp á tað hægsta, kom tað meir enn so fyrri, at foreldur eisini settu seg í samband við Katrina Holmuttan fyri arbeiðstíð.

– Tað kom fyrri, at fólk komu yvir til mín í eini veitslu, til okkurt alment tiltak ella tá eg var til handils og søgdu meg vera órættvísa og spurdu meg um, hví teirra barn ikki kundi sleppa á stovn. Eg haldi, tað var rættiliga keðiligt, tá tey komu til mín á handa hátt, tí tá var eg jú ikki til arbeiðis, fortelur Katrin Holm og leggur afturat, at hon av somu orsök eitt tíðarskeið ikki fór so ofta til almenn tiltøk so sum flaggdagshald og tilíkt.

– Men í dag havi eg gloymt allar hasar har minni góðu lötturnar. Eg havi altíð roynt at fara eins við øllum, hóast øll kanska ikki hava kent tað so, og harafturat havi eg altíð roynt at sett meg inn í støðuna hjá foreldrunum og tikið støði í, at børnini eru tað eyfasta og týðningarmiklasta fyri foreldrini, sigur Katrin Holm og leggur afturat:

